

“Toen onze jongste zoon drie jaar oud was, sprak hij nog maar enkele woordjes. Dat gaf aanleiding voor verder onderzoek en uiteindelijk een doorverwijzing naar een MKD, medisch kinderdagverblijf. Na een half jaar kon Stephan geplaatst worden en begon voor ons een spannende periode.”

Een ander soort toekomst

“We hoopten dat hij door intensieve logopedie zijn spraakachterstand weldra zou inlopen en spoedig zou kunnen overstappen naar de gewone basisschool.

Een jaar verstreek en zelf meenden we goede vooruitgang te zien. Maar op het MKD raakte men steeds somberder gestemd over de toekomst van ons kind. Tijdens de geregelde huisbezoeken van de maatschappelijk werkster merkten we, achteraf gezien, dat we werden voorbereid op een ‘ander soort toekomst’ met een ‘ander soort kind’.

De klap kwam ontzettend hard aan toen na anderhalf jaar onze zoon verstandelijk gehandicapt zou blijken te zijn en doorverwezen werd naar een ZMLK school; een school voor zeer moeilijk lerende kinderen.

Er volgde protest van familie en vrienden, omdat zij veel positiever gestemd waren over Stephans mogelijkheden. Maar wij meenden dat we, in vertrouwen op de deskundigen, voor hem de juiste keuze maakten. Het schooljaar was ten einde en na de zomervakantie zou hij, toen vijf jaar oud, starten op de ZMLK.

Een gesprek met een huisarts en tevens voorganger in onze gemeente gaf vooral deze uitkomst: gebed; trouw blijven bidden voor je kind(eren), elke dag opnieuw.

Een kennis had ons eens gewezen op een EO-uitzending over een professor in Israël, die een baanbrekende methode had ontwikkeld voor kinderen met leerproblemen.

Ergens in een kastlade had ik het artikel uit *Visie* bewaard, niet vermoedende dat ik het ooit nog eens nodig zou hebben. Een telefoontje naar de EO bracht me in contact met de betreffende stichting. Ik las het boek van de professor en raakte erg onder de indruk van zijn zienswijze. Het

was alsof er een deur van hoop werd geopend, nadat het doek al was gevallen.

Uiteindelijk kreeg ik contact met iemand van de stichting, die na een kort telefoongesprek de voor ons legendarische woorden sprak: ‘Als het mijn zoon was, ging hij gewoon naar het regulier onderwijs.’

Ik zocht bevestiging in mijn dagelijks gebed. Op de laatste dag van de vakantie kreeg ik die ook. De uitgangspunten van de methode kon ik in overeenstemming brengen met Gods Woord. De volgende dag werd de ZMLK-school afgebeeld, de basisschool, waar onze oudste zoon ook op zat, opgebeeld en het avontuur kon beginnen.

De school stond zeer aarzelend tegenover ons plan, maar na een pleidooi van de di-

ernstig gestigmatiseerd had. De spanning gedurende deze jaren waren soms niet gering, maar steeds vond ik door mijn geloof weer de kracht om weerstand te bieden aan een systeem waarin voor ons geen plaats leek. Dit overigens zonder verwijt naar de school toe.

De groepen 7 en 8 deed Stephan op een andere basisschool. We kozen er toen voor om hem daar met een schone lei en dus met zo weinig mogelijk achtergrondinformatie verder te laten gaan. Met een mooie Citoscore en een VMBO-advies heeft Stephan de basisschool verlaten.

Hij zit inmiddels in de derde klas van de Kaderberoepsgerichte leerweg (MAVO-C), haalt goede resultaten en wil hierna MBO-Informatica gaan doen.

‘Trouw blijven bidden voor je kind(eren), elke dag opnieuw’

recteur werd Stephan met een nipte meerderheid van stemmen door het team toegelaten. Na een zenuwslopende proefperiode tot aan de herfstvakantie, mocht Stephan gelukkig blijven.

Aan het eind van groep 1 begon de lerares van groep 3, die toen met pensioen ging, hem op eigen initiatief bijles te geven. Stephan begon zodoende met een goede ondergrond aan het leerproces, terwijl de bijlessen en remedial teaching doorgingen. Als ouder heb ik de cursus ‘denkstimulering’ gevolgd en hem zelf ook de hele basisschoolperiode door begeleid.

Helaas durfde de school na groep 6 niet verder mee te werken, ondanks de goede ontwikkeling van Stephan. We hadden de stellige indruk dat zijn achtergrond hem

Er is niets meer dat nog herinnert aan zijn verleden. Stephan is nu, tien jaar later, een gelukkige en normaal functionerende puber van vijftien. Stephan is niet zijn echte naam.

Voor ons blijven de vragen over: Heeft het MKD toentertijd de plank zo misgeslagen? Bewijst dit onze methode of is er een wonder gebeurd? We houden het op een combinatie hiervan. We hebben, hoe dan ook, veel reden tot dankbaarheid.